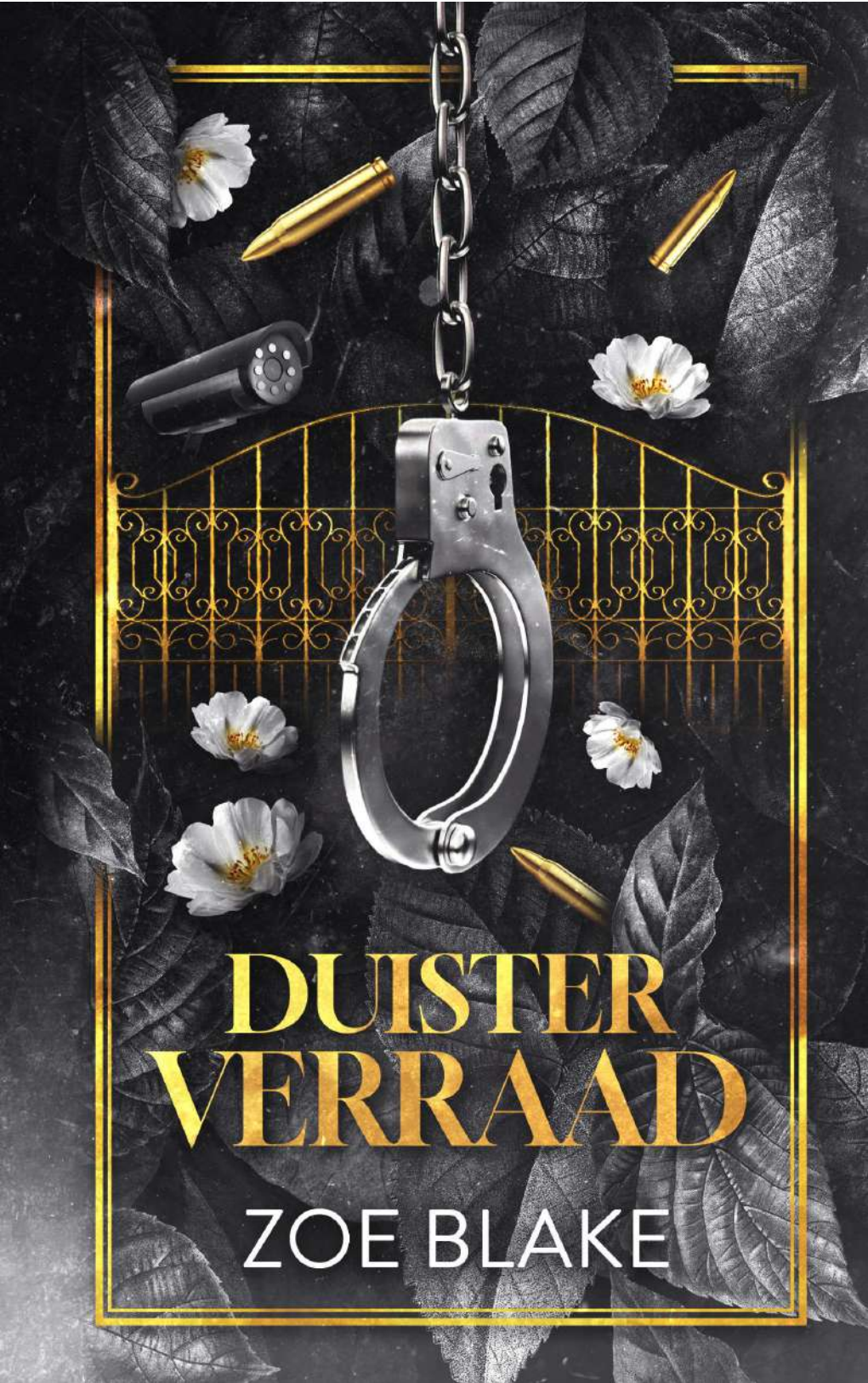

DUISTER VERRAAD

ZOE BLAKE

EEN
Mikhail

Drie jaar eerder

E lke lege kamer die ik doorzocht, wakkerde mijn woede alleen maar verder aan.

Waar was ze in godsnaam?

Zodra ik haar vond, zou ze boeten.

Ik stormde de studeerkamer binnen en mijn stem sneed als een mes door de duisternis. ‘Wat denk je dat je aan het doen bent?’

Nadia draaide zich om en keek me met grote blauwe ogen aan. De zilveren fles in haar hand zweefde vlak voor haar lippen en haar vingers klemde zich er in shock omheen.

Het maanlicht stroomde door de hoge ramen en hulde haar bleke gezicht in een zacht, blauwachtig wit schijnsel. Ze zag er bijna etherisch uit, als een geest die ik had gestoord tijdens een verboden ritueel.

Ik deed een stap naar voren. Het verre geluid van muziek en gelach bereikte deze kant van het huis nauwelijks. Het feest had net zo goed in een andere wereld kunnen plaatsvinden.

Niemand zou haar horen schreeuwen.

In mijn ooghoek zag ik iets bewegen. Een man.

Hij zat languit in een bloedrode leren stoel – de stoel van haar broer – met zijn voeten op het bureau alsof hij de baas was.

Dat ik zijn naam niet wist, zou me er niet van weerhouden hem te vermoorden.

Hij hief zijn handen op, met de handpalmen naar voren gericht en een overdreven grijns op zijn lippen. ‘Rustig maar!’ lispelde hij, terwijl het speeksel aan zijn stropdas bleef kleven. ‘Ze mag wel een slok of twee nemen. Het is een feestje.’

De klootzak draaide zich naar Nadia. Zijn hoofd schommelde omdat hij moeite had om haar scherp te zien. Toen knipoogde hij.

Ik kon me maar met moeite inhouden om haar niet vast te grijpen, over mijn schouder te gooien en de kamer uit te slepen.

Hoe durfde ze zichzelf zo in gevaar te brengen?

Zomaar weglopen. Stiekem een drankje nemen. Alleen met een of andere nietsnut.

Dit was niets voor haar.

Het huis zat vol met klootzakken in goedkope pakken en vrouwen met nog goedkopere parfum – politieke hoogwaardigheidsbekleders, misdaadbazen, zakenrelaties, allemaal hier onder het mom van het vieren van haar verjaardag.

Niemand gaf iets om Nadia.

Ze waren hier maar voor één ding: om dicht bij haar broers te komen. Ze waren allemaal aangetrokken door de onbetwiste macht van de Ivanovs.

En terwijl ik bezig was een dronken klootzak weg te slepen van haar vriendin Yelena, was Nadia onopgemerkt weggeglipt.

Onopgemerkt door iedereen, behalve door mij.

Het was een gewoonte geworden: naar haar zoeken zodra ik een kamer binnenkwam.

Haar volgen.

Haar observeren.

Haar beschermen.

Mijn taak. En mijn persoonlijke hel.

Ik balde mijn handen tot vuisten. Wat maakte me nog bozer?

Dat ze er alleen vandoor was gegaan?

Of dat ze was weggelopen met een andere man?

Mijn blik gleed over haar heen. De manier waarop ze onder

mijn kritische blik schuifelde. De nerveuze manier waarop ze op haar lip beet.

Die verdomde lip.

Dat deed ze altijd als ze nerveus was.

En God helpe me, mijn tong gleed over mijn eigen lippen, alsof ik de kersensmaak van de lipgloss kon proeven waarvan ik wist dat ze die leuk vond.

Nadia draaide zich om en stak de fles naar de man uit.

Toen ze vooroverboog, kwam de zoom van haar bloemenjurk net iets omhoog.

Een enkele sproet, hoog op de achterkant van haar dij, gluurde onder de stof vandaan.

Mijn lichaam spande zich aan.

Ik hield mijn hoofd bijna schuin – een kinderachtige, wanhopige poging om een glimp van haar slipje op te vangen.

Jezus.

Ik zou naar de hel gaan.

En haar broers zouden me daarheen sturen.

Zelfs al was ze net achttien geworden, dat maakte niet uit.

Ze was verboden terrein.

Als Gregor en Damien wisten wat ik dacht, zouden ze een kogel door mijn voorhoofd jagen, loyaliteit ten spijt.

Maar dat weerhield mijn woede niet.

Niets kon het bezitterige vuur in mijn borstkas doven toen ze eindelijk sprak.

‘Mikhail, dit is Adam. Adam Fischer. Hij is de oudere broer van Peter. Je kent Peter toch wel? Samara’s vriendje?’

Fischer.

Niet Russisch.

Nog een minpunt voor hem.

Nu had ik tenminste een naam voor zijn grafsteen.

Adam hief zijn fles in een schijnbaar saluut. ‘*Na zdorov’ye!*’

Stomme idioot.

Ik keek naar Nadia, die tenminste het fatsoen had om zich te schamen voor zijn verkeerde gebruik van de toost waarvan onwetende Amerikanen dachten dat we die gebruikten telkens als we een slok wodka namen.

Adam leunde naar haar toe en hield de fles weer naar haar toe.

‘Neem nog een slokje, zoetje.’

Zoetje?

Ik verloor mijn zelfbeheersing.

Ik sprong naar voren.

Nadia hapte naar adem van angst en sprong opzij.

Ze had gelijk dat ze bang was.

Ik liep langs haar heen en duwde Adams voeten van het bureau.

Ik leunde met mijn handpalmen op het bureau en dreigde: ‘Ik ruk je ogen uit en duw ze in je verdorven strot.’

Hij lachte en hikte toen. ‘Je hoeft niet te dreigen, man. Maak je geen zorgen. Ik ben bereid om te delen. Ik geef Natalie aan je zodra ik klaar ben.’

Ik zag rood.

Ik rukte hem achter het bureau vandaan en gooide hem tegen de deur.

‘Haar naam is Nadia, stuk vuil.’ Mijn stem verdiepte tot een grom. ‘En je raakt haar niet aan, tenzij ik dood ben.’

We waren even lang, maar ik had zo’n dertien kilo spiermassa meer dan hij.

Bovendien was ik opgegroeid in de meedogenloze, ijskoude wildernis van Siberië, niet in een comfortabele Amerikaanse buitenwijk.

Ik was van plan hem te laten gaan, omdat ik geen scène wilde maken tijdens Nadia’s verjaardagsfeestje... maar toen haalde hij naar me uit.

Nu was alles mogelijk.

Hij greep een koperen tweekoppige adelaar van de boekenplank en zwaaide breed uit, waarbij hij bijna mijn kaak raakte.

Ik grijnsde.

Ik trok mijn jas uit en gooide die op het bureau. Langzaam, weloverwogen, rolde ik mijn mouwen op en cirkelde om hem heen als een roofdier dat met zijn prooi speelt.

Nadia’s stem klonk achter me, zacht maar dringend. ‘Mikhail, niet doen. Het is mijn schuld.’

Ik wierp haar een waarschuwende blik toe. 'Ik reken nog met jou af.'

Toen Adam weer zwaaide, gleed het beeldje uit zijn handen en vloog het door de kamer.

Het raam brak.

En raakte bijna Nadia.

Ik verloor mijn zelfbeheersing.

Mijn vuist schoot naar voren en raakte hem onder zijn kin.

Hij wankelde achteruit.

Ik sloeg hem nog een keer. En nog een keer.

Zijn jukbeen verbrijzelde onder mijn knokkels.

Hij zakte op zijn knieën, zijn handen tegen zijn gezicht geklemd, huilend.

Een snelle trap tegen zijn kaak deed hem verstommen.

Ilya verscheen in de deuropening. 'Hé, baas. Het alarm is afgegaan. Er is een inbraak gedetecteerd.'

Ik veegde het bloed van mijn knokkels af aan Adams shirt. 'Gebroken raam,' zei ik. Toen wees ik naar de man op de grond. 'Meneer Fischer hier heeft zijn welkom overschreden. Breng hem naar buiten.'

Ilya greep hem vast en sleepte zijn slappe lichaam naar de deur. 'Moeten we hem doden?'

Achter me klonk een zacht gesnik.

Ik draaide me om.

Nadia.

Ze stond klein en tenger in het donker, haar grote blauwe ogen op mij gericht.

Ilya had haar niet in de hoek zien staan, anders had hij nooit gezegd dat we die klootzak moesten vermoorden.

Er gold een strikte regel in het huis van de Ivanovs om hun kleine zusje te beschermen tegen de wrede aard van hun imperium.

Iedereen negeerde haar.

Iedereen behalve ik.

Zij was van mij om te beschermen.

Ik moest haar in de gaten houden.

Ik gebaarde met mijn hoofd naar Ilya dat hij met het slappe

gewicht van Adam moest vertrekken, voordat ik de deur achter hem dichtdeed.

Toen ze fluisterde: 'Ik moet terug naar het feest', reikte ik omhoog en schoof de koperen grendel met een besliste klik op zijn plaats.

Toen draaide ik me naar haar toe.

'Jij gaat nergens heen.'

